

Homosexualitat i islam

L'islam,
una religió que marca
totes les pautes
de conductes socials,
prohibeix amb
penes molt dures
la pràctica sexual
entre persones
del mateix sexe.
Malgrat que
des de segles n'hi ha
testimonis escrits,
els països musulmans
condemnen
l'homosexualitat
sense excepcions.

Només a Egipte la pràctica sexual entre persones del mateix sexe no està penada expressament per les lleis, encara que pot ser considerada escàndol públic, com es va donar amb el cas del vaixell discoteca *Queen Boat* el maig del 2001, en què es van detenir cinquanta-tres persones en una festa gai que s'hi celebrava, o com van ser les batudes de la policia el 2000 a les discoteques del Caire, amb el resultat de divuit persones encausades per aquest motiu i condemnades a dos anys de presó. Un altre exemple, a Algèria, avui dia tan colpida per l'integrisme islàmic però amb una legislació heretada de la dominació colonial francesa, ser culpable de sodomia pot ser penat entre dos mesos i dos anys de presó i una multa de 500 a 2.000 dinars.

L'islam és una religió que regeix el comportament social, fins i tot al tàlem: marca les pautes de conducta, al contrari que el cristianisme condemna el celibat. Permet —això sí— el gaudi de la sexualitat desenvolupada en el si del matrimoni, considerada un do diví —fins i tot certes pràctiques que resultarien prohibitives per a un creient cristià—, però proscriu la sodomia i, així, el comportament homosexual entre homes, considerat com una transgressió de les fronteres dels sexes i una violació, doncs, de l'harmonia de la creació. Així, l'Alcorà, a partir de l'exemple bíblic de Sodoma i Gomorra, censura l'homosexualitat a partir de les paraules de Lot: "Us dediqueu a fer pecats i coses lletges, públicament, i ho ve-

ieu tots! Copuleu entre els homes, amb passió, en lloc de fer-ho amb les dones! Sí, vosaltres sou un poble d'ignorants" (27: 54-55); "Vosaltres copuleu amb tots els mascles de l'univers, i no ho feu amb les esposes que va crear el vostre Senyor, per a vosaltres! Sou una gent que és enemiga de la llei!" (26: 165-166). Per tant, com sentència el costum islàmic, l'homosexualitat és la infàmia de les infàmies i, així, perfectament punible per la comunitat dels creients: "Si dos dels vostres han arribat a aquesta situació [pecat sexual, fornicació, adulteri], castigueu-los ambdós. Si després se'n penedeixen i tornen al bon camí, i es reformen practicant la virtut, deixeu-los anar. Perquè Déu és també gran Perdonador i canvia la seva actitud, és Misericordiós!" (4: 16).

La tradició profètica, base de la sunna (recordem-ho, la confessió més nombrosa de l'islam), condemna les pràctiques homosexuals i també el transvestisme, com resta reflectit en tres *ahdth* (plural de *hadth*, dit o notícia atribuïda a Mahoma): "Quan un home munta sobre un altre, el tron de Déu tremola"; "Mata aquell que ho fa i també aquell que l'hi fan [en referència a la copulació anal]"; "Maleïts siguin els homes que vesteixin amb robes de dona i les dones que vesteixin amb robes d'home".

Tanmateix, una societat que exigeix una tan exacerbada segregació de sexes des de la infantesa no és immune a les pràctiques sexuals entre persones del mateix sexe: una cosa és la llei, sí, i una

Els talibans de l'Afganistan han tractat sempre de forma brutal els homosexuals. Fa sis anys dos joves foren condemnats a morir aixafats per un mur derrocat per una excavadora a la ciutat d'Herat, davant una multitud exaltada.

altra de diferent, però, la vida quotidiana. Sense oblidar els comportaments de poetes i sultans en llur fascinació per l'efebus, el personatge del bell adolescent masculí, efeminat, promès per l'Alcorà a tot aquell que assoleixi el paradís, que ha justificat certs comportaments il·lícits —a ulls de la religió— entre els notables de la societat.

Tot i que proscriu, l'homosexualitat gaudí de certa tolerància en la societat andalusina, no només a les *cassides* (la forma clàssica de la lírica àrab) dels rapso-des andalusins, encara que també fou motiu d'escarni, com les imprecacions de la cortesana Wallda contra el poeta Ibn Zaydn, a qui acusa de "sodomita, degenerat, adúlter, seductor, cornut i lladre", o quan Ibn Ammr descriu que ha estat posseït analment pel príncep sevillà Al-Mutamid: "Recordes els dies de la nostra joventut, quan lluíes com a lluna creixent? T'abraçava el cossatge tendre, libava de la boca aigua clara; em satisfie-

ia allò que és permès, però tu volies la il·licitud. Exposaré la vergonya del teu honor, descobriré allò que ocultes; oh glòria de la cavalleria! Defensares les al·dees, però forçares les persones."

El primer cas d'homosexualitat penada a l'islam es produí durant el regnat del califa Omar (634-644), que condemnà un homosexual a la foguera. Tanmateix, aquesta forma de mort fou criticada pels doctes musulmans, que la consideraven impròpia dels homes, i s'establí com a càstig que el convicte de sodomia fos estibat d'un edifici i després lapidat. En definitiva, Sodoma i Gomorra, com diu l'Alcorà (11: 82-83), acabaren sota les pedres: "Quan va arribar la Nostra ordre i el manament, vam derrocar i capgirar de dalt a baix [Sodoma] i vam fer ploure al damunt poalades de pedres, les unes sobre les altres, com capes de núvols que cauen del cel, designades pel teu Senyor. Sempre són a prop dels pecadors!" Això, inevitablement, ens recorda la brutalitat

dels talibans afganesos, quan dos joves, Abdul Sami i Bismil·lh, de divuit i vint-i-dos anys respectivament, foren condemnats a morir aixafats per un mur derrocat per una excavadora, a l'estadi de la ciutat d'Herat, davant la vesània d'una multitud exaltada, el 22 de març de 1998.

Abdul Sami i Bismil·lh havien estat condemnats per homosexuals, de "crim" de sodomia per als seus botxins. La ràdio oficial dels talibans s'encarregà de difondre la notícia i el món s'esgarrià una mica més de les barbaritats comeses en nom de Déu per la perversió del missatge diví interpretat a la manera paixtu. Aquests no eren, però, els primers reus de sodomia de l'Afganistan. Un mes abans, a Kandahar (la ciutat del líder talibà, el mul·là Omar), tres persones foren condemnades a morir sepultades per un mur de pedra; aconseguiren sobreviure i foren alliberades (segons la particular interpretació de la llei islàmica dels tali-

bans, qui sobreviu al càstig, després de mitja hora resta lliure).

A l'Aràbia Saudita, l'aliat intocable dels Estats Units, el 6 d'abril de 2001 cinc homosexuals foren sentenciats a 2.600 fuetades i sis anys de presó, i quatre més a 2.400 fuetades i cinc anys per "conducta sexual desviada". Alhora, Amnistia Internacional parlava de l'ex-

A l'Aràbia Saudita, el 6 d'abril de 2001 cinc homosexuals foren sentenciats a 2.600 fuetades i sis anys de presó, i quatre a 2.400 fuetades i cinc anys. Sis més foren executats

ció de sis homes en aquest país pel mateix motiu.

Els talibans, com els wahhabites de l'Aràbia Saudita, segueixen els postulats més radicals de l'escola jurídica hanbalita, i no la hanafita majoritària a l'Orient Pròxim i tradicional a l'Afganistan. El dret hanbalita és partidari del càstig físic als homosexuals, mentre que el hanafita no considera oportú aplicar punició corporal; altrament, l'escola xafiïta, predominant a Egipte, creu que –tot seguint estrictament l'Alcorà (4: 15)– per demostrar la sodomia calen quatre testimonis i que s'hagi produït penetració anal com, literalment, "la clau que entra al pany".

Així, doncs, l'heterogeneïtat de l'islam permet diverses interpretacions de la sexualitat, inclosa la punició de les relacions entre individus del mateix gènere, que no per tots els musulmans és concebuda de la mateixa manera, encara que l'homofòbia és un tret característic de les societats islàmiques actuals, sunnita i xiïta. A l'Iran, de credo xiïta, des del triomf de la revolució islàmica el 1979, més de

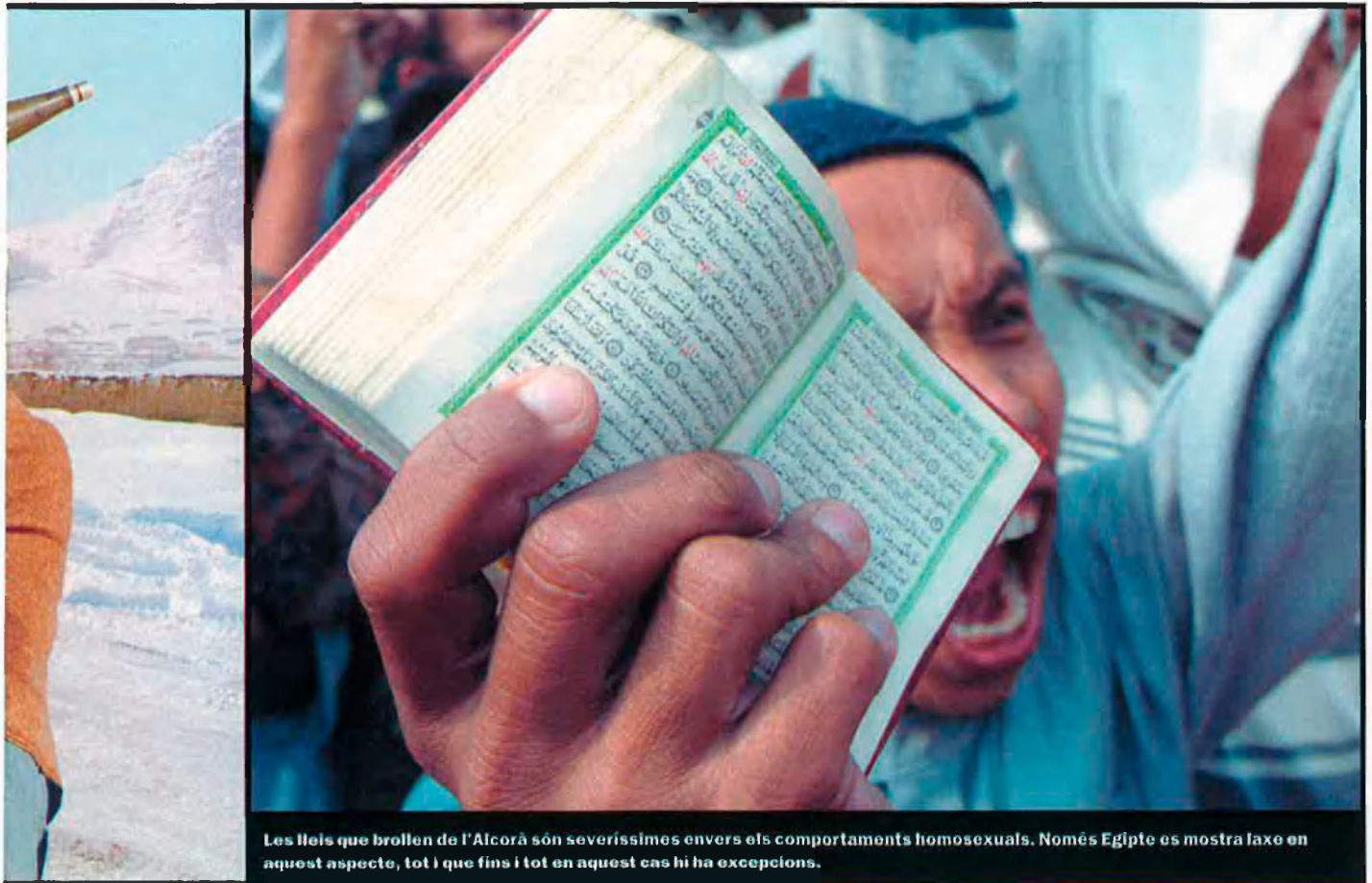

4.000 homosexuals han estat executats. Segons els informes d'Amnistia Internacional, almenys tres homes i dues dones foren decapitades en públic el gener de 1990 a l'Iran. El 1991 el règim aprovà la llei penal islàmica contra els homosexuals, ratificada el novembre del mateix any, que al seu article 110 condemna a mort per sodomia, mentre que el 129 imposa cent fuetades a les convictes de lesbianisme i el 131 que a la quarta vegada s'apliqui la pena de mort a les reincidents. Únicament una petita secta xiïta, la dels ismaïlites o septimans (més coneguda a Occident pel seu líder espiritual, Aga Khan), no ha condemnat expressament l'homosexualitat.

En l'actualitat, sobretot entre els musulmans que viuen als països occidentals, han sorgit associacions que intenten reivindicar el dret de ser gai en el si de l'islam, unides sota les sigles LGBT "Lesbian, Gay, Bi, Trans". Dues de les més actives són Al-Fatiha, fundada el 1997 per Faisal Alam i amb seu a Nova York, i AHBAB, acrònim àrab de la So-

cietat Àrab de Gais i Lesbianes, de la qual Lazeeza és una branca, de lesbianes.

L'homosexualitat femenina mereix un tractament diferent, car per a la tradició seria equiparable a l'adulteri, però mai a la sodomització, tot i que pot arribar a ser igual de punible. Ab Hurayra recull un *hadth* que enumera les quatre classes de gent que desperten sota la còlera de Déu i tornen al llit amb el desgrat de la divinitat: "Els homes que imiten les dones, les dones que imiten els homes, el concúbit amb animals i els homes que forniquen amb homes." Un altre *hadth*, però, adverteix sobre la il·licitud de la relació sexual entre dones. I és que, sobretot, el *concubitus illicitus* horroritzava i seduïa des de l'antiguitat, i no només en les relacions entre mascles. En la primitiva comunitat musulmana establerta per Mahoma a Medina s'entrecruaven els costums sexuals de l'Aràbia preislàmica, mentre que els medinesos eren més temperats a l'hora de jeure amb llurs dones, els *muhajim* o exiliats tenien el costum de penetrar les dones per dar-

Les lletres que brollen de l'Alcorà són severíssimes envers els comportaments homosexuals. Només Egipte es mostra laxa en aquest aspecte, tot i que fins i tot en aquest cas hi ha excepcions.

rere, sense obviar la sodomització, que també practicaven els jueus. Això horroritzava les medineses, que consultaren el profeta, el qual, finalment, consentí en el concúbit posterior dels cònjuges però prohibí categòricament la penetració anal.

I si bé d'alguna manera –com a l'Al-Andalus anterior a les invasions magribines– podia ser disculpable el comportament entre homosexuals, només ho era el de qui actuava d'acord amb el seu sexe i no el de qui agafava el paper de femella. Vet ací el perquè del plor d'Ibn Ammr per l'abús d'Al-Mutamid.

El transvestisme, per a l'islam, també és una transgressió de la llei natural i per tant el condemna i puneix. Recentment, a l'Aràbia Saudita, nou transvestits foren castigats a rebre 2.600 fuetades i presó cadascun per “actes de desviació sexual”. El cas sobrepassà les fronteres del regne, per l'especial situació que manté el regne saudita com a aliat nord-americà i per haver subscrit un acord a l'ONU contra les tortures, que no anà més enllà

d'una vana reprimenda –cara a la galeria– dels occidentals. Curiós és també, a Kuwait, el cas d'un jove de vint-i-cinc anys que se sotmeté a una operació de canvi de sexe amb el beneplàcit de les autoritats religioses. Com? Una *fatwa* –dictamen jurídic– del *mufti* de la Universitat d'al-Azhar del Caire, la més prestigiosa del món islàmic, determinà la legalitat de l'operació per motius de salut. Això significà un cop per als més intransigents i obrí una finestra d'esperança als musulmans que des de la seua fe aposten per mantenir llur opció sexual. En definitiva, les mesures punitives són obra de la tradició i l'Alcorà penà els habitants de Sodoma, sí, però perquè volien violar els tres àngels enviats a Lot.

Encara manca un llarg camí per recórrer als països islàmics en el reconeixement dels drets dels homosexuals i, a Occident, malgrat l'esperit de tolerància i la constància en la defensa dels seus drets dels gais musulmans, l'homofòbia secular controla les mesquites. A Internet es pot comprovar fàcilment, en els molts fò-

rums que sorgeixen i desapareixen sobre la qüestió, car el reconeixement civil occidental de l'homosexualitat no es correspon amb les proclames de l'islam oficial. No ens estranyi que tampoc no la reconeixen els cristians, siguin catòlics, ortodoxos o protestants. Tanmateix, una cosa sí que està clara: d'homofòbia, n'hi ha, amb una vitalitat limitada per les circumstàncies, però suficient perquè els clergues més conspicus es posin nerviosos, com el convers afroamericà Siraj Wahaj, que amenaça de cremar la suposada mesquita gai que pretenia obrir-se a Toronto l'any 1992, o les declaracions del cap de The Islamic Society in North America, Muzammil Siddiqui, que diu: “L'homosexualitat és un desordre moral, és una malaltia moral, és pecat, és corrupció... Cap persona no neix homosexual, així com ningú no neix lladre, mentider o assassí. La gent adquireix aquests hàbits del diable per manca de guia i educació.”

David Garrido